

шествениците. Но не изглеждаха много удивени. Бяха свекнали вече често да виждат странници, във всевъзможни носии да пристигат в царския град: пратеници на чуждоземни господари, или носещи дарове поданници.

Някои от тях приближиха към дружината и предложиха горещо, токущо подварено мляко.

— Още колко остава до градските порти? — попита водачът на дружината, който бе облечен в монашески одежди: тъмносив хитон и кафява наметка. Широка бяла брада се разтиляше по гърдите му.

— Още два часа път... — отвърна овчарят и покани гостите да отседнат в кошарата му, за кратка почивка и закуска.

От бостаните донесоха дини и пъпеша, сложиха паница със сирене, начупиха сладък, тъмен хляб. Едрите песове налягаха покорно пред прага на кошарата. Софрата бе готова. Яденето мамеше очите. Ала никой от овчарите не посягаше към храната, не поканваше знатните гости. Навън войскарите развеждаха конете и чакаха да им се поднесе храна и напитка. Ала все пак, явно беше, че се очаква някой.

— Господарят на кошарите ли ще дойде? — попита знатният водач. Овчарите се спогледаха малко смутени.

— Стопанинът не е още дошъл. А преди дай да почне да пие мляко, не смеем да посегнем към хляба. Грях е. Ще ни се разсърди. А той е покровител на имота ни.

Навън небето загоря цяло в яркожълти пламъци. Като огнен трендаифил изкокна слънцето зад баирите. Скрити в храстите, пойни птици запяха в унес. Светлият въздух бе пълен с благовоонна свежест.

Изведнъж най-старият овчар весело посегна към хляба, покани знатните гости.

— Стопанинът пристигна.

Пътниците си огледаха наоколо. Нямаше никой. Спогледаха се. Безумни ли бяха тия овчари? Ала изведнъж взорът им спря върз голямата зелена паница, която бе оставена настрана, върз една ракла за брашно.